

til Formaal; dette er ingen Virkelighed, men et Skin. Virkeligheden er, at dette Kongerige bliver tilbage alene, udsøndret fra alt Fællesskab, dette Kongerige, som fra Oprindelsen af havde den lovgivende Magt heel og holden i Forbindelse med sin Konge, og som igjen maa komme til at indtage den samme Stilling, idet det selv bør træde imellem, ifald der er Trang til Forandring i den bestaaende Forfatning; men en saadan Trang har jeg ikke seet Noget godtgjøre. Om det Landsting, man har villet styde tilside, har Ingen, efter hvad jeg veed, kunnet paastyde, at det ikke ligesaa meget bidrog til at konservere og bevare Staten som det Landsting, man nu vil give en saa umaaelig Indflydelse paa Landets tilkommende Skjæbne. Vi maae huffe paa, at det er i de conservative Elementers Navn, man paa denne Maade har skaffet Forstyrrelse ind i Staten, og det er attfaa, fordi Kongerigets Rigsdags Landsting, ikke skulde have konserveret Nok, samt fordi Rigsraadets Landsting skulde have konserveret saa Meget, at man nu skulde gjøre Krav paa disse conservative Elementers Overførelse fra den fælles Forfatning til Kongerigets særlige Forfatning. Jeg anklager ikke dette Rigsraad, der har havt en saa kort Anledning til at varetage, hvad der var dets Formaal, men det er for at lade dette have et længere Liv, at man nu overlader til det at varetage, hvad der umuligt kan være dets Formaal, nemlig Kongeriget Danmarks Ansigender ganske alene. Aarsagen være; hvilken den vil, saa falder dog Tilblivelsen af dette Rigsraad sammen med Danmarks dybeste Arværelses- og Ulykkestid. Den 13de November 1863, da de conservative Elementer vare med til at votere denne Forfatning, og da de conservative Elementer, som nu ere i Spidsen for Staten, gavedes deres Stemme for dette Forslag, der, om det end ikke har været Grundden, saa dog idetmindste er blevet brugt som Paastub til at ødelægge det danske Monarchi — denne 13de November, da denne Ulykkes Lov vedtoges, som man nu søger at bevare som et Monument, — et sørgeligt Monument, som man hellere skulde begrave end bevare — holdt den Mand, som havde sat det store Haab til denne Lov, at den hovedsagelig vilde kunne

bevare Forbindelsen mellem Danmark og Slesvig, en Fæst i Anledning af den vundne Seir, men hvad blev det Bedrøvelige, der fulgte paa denne Fæst? Da han næste Morgen reiste sig af sin Seng, var det første Budskab, der lød i hans Øre, det, at den Konge var nærved at døe, der behøvedes som absolut Slutsteen, for at der kunde være Mulighed for, at det, en fremmed Minister har sagt om dette Forslag, nemlig, at det var saa stærkt gjennemgribende, indgribende, eller noget lignende, at det, om det end ikke vilde blive brugt, dog kunde benyttes, ikke skulde blive til Virkelighed. Denne Konge døde, og nu stod tilbage at redde Landet med alle de Midler, man kunde sætte i Værk, men da nærmest ved at flygte sig til det, som var et europæisk givet Middel derfor, nemlig at der skulde være eet udeleligt dansk Monarchi med en eensartet Arvesølge. Med denne Lov i Haanden forkastede man imidlertid Hensynet hertil og greb med begge Hænder efter at lade Loven bestaae for at bevare kun et Paastub, men et saa fyldigt Paastub, at Alle sluttede sig dertil og toge imod det, trods alle de Indsigelser, der skete, og trods Europas egen Beslutning om Arveeenheden, ligesom om vi her havde forbrudt alle Dele af det hidtil bestaaende Eenhedsmonarchi ved denne Forfatning. For at haandhæve den, og for at man med den aldrig skulde glemme den sørgelige Tid, den har været med at medføre — ligesom de conservative Elementer, der søgte at konservere Landet paa den Maade, heller aldrig skulle blive glemte, — for at haandhæve denne Uforglemmelighed greb man fat i Kongeriget Danmarks Riges Grundlov og bragte den ind for den Forsamling, i hvis Grundlov der ikke findes eet Ord, som berettiger den til at behandle Danmarks Riges Grundlov. Denne forsøgte man da at forandre, og man gav den fra sig i en saadan Skikkelse, at den i dobbelt Betydning staaer tvingende ligeoverfor os, i den Betydning, at der ligger en Lov for — idetmindste er det et Actstykke, som bærer Navn af Lov, — der siger: Den Forandring skal Grundloven undergaae, og tvingende i den Betydning, at mange Medlemmer saa at sige have foregrebet den Stilling, de indtage i dette Thing, idet de ere gaaede ind paa andre Over-